

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 584/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátkou JUDr. B. Š., T., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4 Nt 25/2011 z 19. januára 2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 91/2012 zo 14. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2012 doručená sťažnosť P. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt 25/2011 z 19. januára 2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 91/2012 zo 14. júna 2012.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 24. 9. 2009 č. k. 30 T 60/2006 ma uznal vinným zo spáchania trestného činu týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a.) Trestného zákona a trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a.) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005, za čo mi bol uložený podľa § 215 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6,5 roka, pre výkon trestu odňatia slobody som bol zaradený do I. nápravnovúchovnej skupiny. Nakoľko som sa proti tomuto rozsudku odvolal, o mojom odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 23. 11. 2010 č. k. 3 To 105/2010 tak, že odvolanie zamietol

Trest odňatia slobody v súčasnej dobe vykonávam v ÚVTOS.

Nakoľko sa medzičasom vyskytol nový dôkaz, podal som Okresnému súdu Trnava návrh na povolenie obnovy konania, o ktorom návrhu sa konalo pred Okresným súdom Trnava č. k. 4 Nt 25/2011.

Napriek tomu, že som súdu predložil dôkaz súdu skôr neznámy, ktorý mohol tak sám o sebe ako aj v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi odôvodniť nové rozhodnutie mojej vine pre trestný čin týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a.) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 ako aj napriek tomu, že súd vykonal dokazovanie, ktoré dávalo podklad pre povolenie obnovy konania, súd uznesením zo dňa 19. 1. 2012 č. k. 4 Nt 25/2011 zamietol. Proti tomuto uzneseniu som podal sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 14. 6. 2012 č. k. 6 Tos 91/2012 tak, že moju sťažnosť zamietol – uznesenie som prevzal 27. 9. 2012.

Dôkaz – list mojej dcéry M. M. nebol ani Okresnému súdu Trnava a ani Krajskému súdu v Trnave v čase rozhodovania nebol známy. Na verejnom zasadnutí boli obe moje dcéry vypočuté a skutočnosti popísané v liste potvrdili. Tak Okresný súd Trnava ako ani následne Krajský súd v Trnave sa náležite s novými dôkazmi nevysporiadali a taktiež ani s mojou obhajobou, odôvodnenie vyššie vedených rozhodnutí v rámci konania pred Okresným súdom Trnava č. k. 4 Nt 25/2011 nie je riadne. Zásadné porušenie mojich práv vidím v nepreskúmateľnosti uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 14. 6. 2012 č. k. 6 Tos 91/2012, kedy si odvolací súd asi vôbec nepreštudoval pôvodný spis, lebo konštatuje, ako boli obe svedkyne (moje dcéry) vypočuté v pôvodnom konaní, že ich výpovede boli čítané, že boli poučované a pod „prizmou“ tohto poučenia aj boli vylúchané. Tu však

odvolací súd vôbec nepostrehol, že svedkyňa K. M. vôbec v pôvodnom konaní nevy povedala (napriek tomu, že som to sám navrhoval)! Odvolací súd sa v odôvodnení veľmi mohutne venuje práve analýze výpovede OBOCH svedkýň v prípravnom konaní, čo považujem za nonsens! Súdny nekonali nezávisle a nestranne, mám nárok, aby sa mojou vecou zaoberali náležite a nie vytvárali nesprekúmatelné rozhodnutia, teda nárok na riadny a spravodlivý proces, ktorému prináležia aj riadne a dokazovaním podložené úvahy súdu v odôvodnení rozhodnutia.

Mám za to, že konaním Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave bolo porušené moje ústavné právo podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Tiež poukazujem na porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konkrétne článku 6 v ktorom je zakotvené právo na spravodlivé súdne konanie.»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Základné ľudské právo sťažovateľa v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. v platnom znení postupom Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt 25/2011 porušené bolo a preto sa vec vracia na ďalšie konanie. Uplatňujem si finančné zadošťačenie vo výške 10.000,- €, ktoré žiadam vyplatiť od súdov, ktoré mi moje právo porušili. Chcem pre konanie splnomocniť advokátku a preto by som chcel, aby mi boli aj nahradené trovy jej zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“)

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu nemohol vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto nemožno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že okresný súd, ako aj krajský súd nedostatočne vyhodnotili ním predložený dôkaz zakladajúci dôvod na obnovu konania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu a rozhodnutiu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt 25/2011, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom

prípade proti uzneseniu okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy mal krajský súd v opravnom konaní, čo sťažovateľ aj využil. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Odlišná situácia je v tej časti sťažnosti, ktorá smerovala proti rozhodnutiu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 91/2012. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

Z rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

«Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd vo veci pri posudzovaní návrhu odsúdeného P. M. o povolenie obnovy konania postupoval zákonne súladným spôsobom a to v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré zákonné ustanovenie vymedzuje právny rámec, kedy je možné povoliť v konkrétnej veci obnovu konania. V prípade, ak sa skončilo konanie právoplatným rozsudkom, alebo právoplatným trestným rozkazom obnova sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti, alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania, alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Ako vyplýva z podaného návrhu na povolenie obnovy konania, toto smeruje, čo do výroku o vine uznanej v rámci pôvodného rozhodnutia súdu I. stupňa potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu.

Konkrétnymi skutočnosťami majúcimi povoliť obnovu konania vo výroku o vine sú vyjadrenia svedkýň M. M. a K. M., podporené napísaním listu M. M. dňa 28.3.2011. V týchto „nových svedeckých výpovediach“ majú byť zrejme skutočnosti, ktoré naznačujú závery, že t.č. odsúdený P. M. sa pôvodne žalovaného trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a iné nedopustil.»

Ústavný súd poukazuje na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ak by malo ísť o dokazovanie, ktoré by malo nahradiť dokazovanie nevykonané všeobecnými súdmi.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecný súd totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu, prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení krajským súdom nevykazuje také

nedostatky, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľa. V tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012